

Furtuna unei nopți de vară (ancestrală)

Florin T. Roman

E seară și vântul începe să bată
Nori negri adunând peste sat;
În zare fulgere cerul străbat
Și ecouri de tunet câteodată
Văzduhul răzbat.

Sătenii cu coasa în spate aleargă,
Spre case se-îndreaptă cu toții.
Iar carele în scrâșnetul roții
Pe drum de lut parc-ar vrea ca să spargă
Liniștea nopții.

Dar iată că ploaia începe să cadă
Izbînd cu putere pămîntul.
Codrul se zbate, şuieră vântul,
Lovind cu furie, lan și livadă,
Ferească sfîntul!

De frică întreaga natură vibrează,
Plîng sălcii aplecate spre râu,
Se-înghesuie frunze, spice de grâu
Pe ramuri, în holde, toate dansează
În ritmuri de brâu.

Se joacă cu luna pe cer greu, de cleștar
Doi nori întunecați, de sezon,
Stelele fug, iute, spre Orion
Și Carul Mare scârțâie iar, solitar,
Stingher, monoton.

Dar iată că ploaia acum se oprește
Și vântul împrăștie norii.
La drum din nou pornesc călătorii
Și soarele la drum iarăși pornește:
Plutind, vin zorii.

-din volumul "Ghidușii de adolescent", 1985 -